

■ Ἐπὶ τῇ ἱερᾷ μνήμῃ τοῦ Ὁσίου Βενεδίκτου (14ῆς Μαρτίου)

Τὰ Θαύματα τῆς Ὑπακοῆς*

«Φιλικὴ ἄμιλλα ἀμοιβαίας ταπεινώσεως»

ΚΑΠΟΙΑ μέρα, ἐνῶ ὁ εὐσεβὴς Βενέδικτος καθόταν στὸ κελλί του, ὁ μικρὸς Πλάκιδος, ὁ Μοναχὸς τοῦ ἀγίου ἀνδρός, βγήκε γιὰ νὰ ἀντλήσει νερὸ ἀπὸ τὴ λίμνη. Αὐτός, τὸ δοχεῖο ποὺ κρατοῦσε τὸ κατέβασε ἀπρόσεκτα στὸ νερὸ καί, πέφτοντας αὐτό, τὸ ἀκολούθησε καὶ ὁ ἴδιος. Ἀμέσως τὸν ἄρπαξε τὸ ρεῦμα καὶ τὸν τράβηξε μέσα σχεδὸν ἴσα μὲ τὸν δρόμο ἐνὸς βέλους μακριὰ ἀπὸ τὴ γῆ.

Ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, καθισμένος μέσα στὸ κελλί του, τὸ γνῶρισε ἀμέσως καὶ φώναξε ἐσπευσμένα τὸν Μοναχὸ Μάουρο, λέγοντας: «Ἀδελφὲ Μάουρε, τρέξε, τὸ παιδί ποὺ πῆγε νὰ ἀντλήσει νερὸ ἔπεσε στὴ λίμνη καὶ ἤδη τὸ ρεῦμα τὸν τράβηξε μακριά».

Πρᾶγμα θαυμαστὸ καὶ ἀσυνήθιστο ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου: Ζήτησε εὐλογία, τὴν πῆρε καὶ ξεκίνησε γρήγορα ὁ Μάουρος κατὰ τὴν προσταγὴ τοῦ πατρός του καί, ἔχοντας τὴν ἐντύπωση ὅτι περπατᾶει σὲ στεριά, ἔτρεξε πάνω στὸ νερὸ μέχρι τὸ σημεῖο ὅπου τὸ ρεῦμα ἔσερνε τὸ παιδί, τὸ κράτησε ἀπὸ τὰ μαλλιά καὶ μὲ γρήγορο πάλι τρέξιμο γύρισε πίσω.

Καὶ μόλις πάτησε στὴ γῆ, ἤλθε στὸν ἑαυτὸ του, κοίταξε πίσω του καὶ κατάλαβε ὅτι εἶχε τρέξει πάνω στὸ νερὸ καὶ τὸν ἔπιασε ρίγος, θαυμάζοντας ποὺ ἔγινε αὐτὸ ποὺ ποτὲ δὲν θὰ μπορούσε νὰ ἀποτοήλμσει ἀπὸ μόνος του.

Ὅταν ἐπέστρεψε στὸν Πατέρα του διηγήθηκε αὐτὸ ποὺ ἔγινε. Ὁ εὐσεβὴς ἄνδρας Βενέδικτος ἄρχισε νὰ τὸ ἀποδίδει ὄχι στὴν δικιά

του ἀξία, ἀλλὰ στήν ὑπακοή ἐκείνου. Ἀντίθετα ὁ Μάουρος ἔλεγε πὼς ἔγινε χάρις στήν προσταγή του καὶ μόνο, κι ὁ ἴδιος σὲ αὐτὸ τὸ θαῦμα δὲν εἶχε ἐπίγνωσι, ἀλλὰ ἐν ἀγνοίᾳ του ἔγινε.

Ὅμως σὲ αὐτὴ τὴν φιλικὴ ἄμιλλα ἀμοιβαίας ταπεινώσεως ἦρθε διαιτητὴς τὸ παιδί ποὺ σώθηκε: «Ἐγώ, ἐνόσω συρόμουν ἔξω ἀπὸ τὸ νερό, ἔβλεπα πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου τὴν μηλωτὴ τοῦ ἀββᾶ μου, καὶ θεωροῦσα πὼς αὐτὸς ὁ ἴδιος μὲ ἔβγαζε ἀπὸ τὸ νερό».

(*) Ἀπὸ τὸν Βίο τοῦ Ὁσίου Βενεδίκτου τοῦ ἐκ Νουρσίας. Βλ. Ἁγίου Γρηγορίου Πάπα Ρώμης, «Διάλογοι», II, § 7, 1-4, «Βίοι ἀγνώστων ἀσκητῶν», σελ. 112-113, Ἁγιον Ὅρος 1988.